

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Ana Galán

**

*Ridel și copacii
vorbitori*

Ilustrații de Pablo Pino

Traducere din limba spaniolă
de Dragoș Dinulescu

 Booklet
fiction | 2018

Ce s-a petrecut până acum...

Așa cum era obiceiul în satul Samaradó, în ziua în care a împlinit unsprezece ani, Cale a primit de la dragonarul Antón un dragon numai și numai al lui, dar a fost și pus la încercare, ca să facă dovada că este îndeajuns de responsabil pentru a merita să păstreze dragonul. Cale trebuia să se arate în stare să ajungă cu noul dragon la castelul familiei sale fără să capete ajutor din partea vreunui adult și înainte ca luna să apuce să ajungă în înaltul cerului. N-ar fi fost chiar așa de greu dacă Mondragon ar fi fost și el un dragon ca toți dragonii. Numai că Mondragon nu era un dragon obișnuit. Avea niște aripi prea mici și nu era în stare să zboare, îi plăcea joaca la nebunie, se distra cu te miri ce, era mai tot timpul împiedicat și, când și când, îi trăgea câte un strănut,

scotând pe nări vâlvătai în toată regula. Spre norocul lui Cale, prietenii lui, Arco, Mayo și Olecuță, descoperiră că, deși legea locului nu le îngăduia adulților să ajute la îndeplinirea probei, ea nu sufla nicio vorbă despre ajutorul dat de copii. Așa se face că se hotărâră tustrei să-i dea o mână de ajutor lui Cale și să îl însoțească până la castelul părinților lui.

În timp ce treceau pe lângă întăriturile care împrejmuiu moșia hainului primar Wickenburg, cei patru puști au fost atacați de primejdioșii dragoni ucigași ai primarului. Mondragon a crezut însă că totul nu era decât o joacă și s-a pus pe hârjonit cu ei, ajungând să intre tocmai în castelul primarului. Cale și prietenii săi au dat să plece în căutarea lui, numai că pe capul lor a căzut Murda, fiul primarului, care i-a amenințat că îi va preschimba în masa de seară a fiarelor ucigașe ale tatălui său. Iar când Murda i-a tăiat calea lui Mondragon ca să-l prindă, dragonul a strănutat cu putere, aruncând înspre fiul primarului un mănunchi de flăcări, ceea ce l-a făcut pe Murda să se arunce în șanțul cu apă dimprejurul castelului pentru a stinge focul care-i cuprinsese veșmintele.

Au izbutit ei să scape, dar și Murda a jurat să se răzbune.

Odată ce s-au îndepărtat de moșia fortificată a primarului, Cale a descoperit că Mondragon al lui șterpelise ceva din castelul primarului, un lucrușor pe care-l ținea ascuns între fălci. Era vorba despre o carte tainică, veche și legată în piele, cu numele de Rídel gravat pe copertă. La început, cartea cu pricina părea să aibă paginile goale, dar noaptea, când Cale s-a vârat în pat și a deschis-o din nou, pe filele ei se iviră cuvinte misterioase, care păreau să alcătuiască un mesaj încifrat. Iar și iar, cuvintele se preschimbară chiar sub ochii lui, iar ceea ce aveau de spus îi păru lui Cale din ce în ce mai încurcat, până când cartea se hotărî să se închidă cu totul, iar puștiul nici că mai fu în stare să o deschidă.

Chiar urma Murda să se răzbune pe ei? Ce taine ascundea cartea aceea ciudată? Află răspunsurile la aceste întrebări și la multe altele de-a lungul acestei noi aventuri a lui Mondragon!

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

CAPITOLUL I

Pregătirea lui Mondragon

Cale se trezi cu o adiere călduță mângâindu-i chipul. Ridică mâinile să se frece la ochi, dar pe drum atinse altceva. Iar dacă mai deschise și ochii, văzu cum, la numai câțiva centimetri de nas, o altă pereche de ochi, înfipti într-o căpățână cât toate zilele, se zgâiau la el. Botul era prelung, colții păreau să nu se mai termine, iar dinspre nările ca niște găvane ale nasului venea adierea aceea călduță.

— Mondragon! strigă băiatul, recunoscându-și dragonul.

Mângâie capul uriaș al animalului, se întinse și se hotărî să se dea jos din pat. Însă abia puse picioarele pe podea, că...

FLEOȘCI!

FLEOȘCI!

Cale se uită în jos și văzu că tocmai călcase într-o băltoacă gălbuie, întinsă bine peste mai toată podeaua camerei. Iar mirosul te ducea cu gândul la un singur lucru.

— MONDRAGON! AI FĂCUT PIPI!

Dragonul își privi stăpânul cu o mutră mirată. De ce îi tot spunea pe nume? Să fi avut chef de joacă? Drept răspuns, Mondragon se apucă să alerge prin cameră, lovind cu imensa lui coadă în stânga și-n dreapta.

Așa ajunse să dărâme armura lui Cale, cea pentru echipa lui de cruciadă!

— Mondragon! Încetează! O să faci totul praf! Să nu te miști de-aici, că mă duc să caut ceva cu care să curăț nenorocirea asta.

Acestea fiind spuse, Cale se și rezezi în jos pe scările castelului.

— Mamă! Mamă! Mondragon a făcut pipi!

Maică-sa îi ieși în întâmpinare în hol, ținând în mâini două găleți și un mop.

— Of, Cale, doar ți-am spus aseară că, înainte să mergi la culcare, trebuie să-l duci pe Mondragon să-și facă și el nevoile pe undeva, prin grădină. Sau nu-ți mai amintești? Îl certă ea.

De unde să-și mai amintească bietul băiat? Cu o zi înainte avusese parte de mult prea multe emoții, iar când s-a dus la culcare, era atât de obosit, încât a uitat cu totul să-l mai scoată pe Mondragon ca să-și facă nevoile.

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Respect Uite, descurcă-te cu astea, mai spuse mama lui Cale, întinzându-i mopul și una dintre găleți. Iar aici ai mâncarea.

Cu aceste cuvinte, mama îi dădu lui Cale și cealaltă găleată, mult mai pântecoasă decât prima.

Cale se întoarse în camera lui și nici nu intră bine, că Mondragon se și năpusti asupra găleții cu de-ale gurii, azvârlind mâncare de dragoni în toate părțile.

— Nu, Mondragon! Nu așa, ca un... animal! Uite și tu ce-ai făcut, îl luă Cale la rost cu năduf.

Nu avea să fie deloc ușor să-l stăpânească pe Mondragon ăsta.

Tot atunci, Nerea, sora lui Cale, băgă capul pe ușă. Ținea în mâini un buchet de flori, pe care tocmai le culesese din grădină.

— Măi, măi, măi, ia te uită pe cine-avem noi aici! E chiar Hărnicia Sa Cale, dereticând prin castelașul său. Auzi, după ce termini pe-aici, ai putea să treci și pe la mine prin cameră și să ștergi praful pe acolo, îl luă Nerea peste picior pe frate-său.

Nerea arăta fără de cusur, ca întotdeauna, purtând

o rochie pestriță, care se potrivea cu solzii dragoniței ei, Pinka. Pinka îl adulmecă pe Mondragon și își întoarse botul, cât se poate de scârbită.

— Hei, Cale, are dreptate Pinka, pute pe-aici de trăsnește, îi dădu înainte Nerea. Uite, pune și tu florile astea undeva, că poate-așa se mai duce din duhoare.

Cum îi întindea așa Nerea florile lui frate-său, Mondragon se apropie curios, mirosindu-le. Trase adânc aer în piept, după care își dădu capul pe spate, strânse tare din fălci și...

H APCIU!

O vâlvătaie îi țâșni pe nas, iar florile se făcură toate scrum.

— Hei, tu! Mai cu grijă! se răsti Nerea. Cale, dacă nu înveți să-ți stăpânești dragonul, o să se-aleagă praful de tot castelul, zise ea și își luă tălpășița, însoțită de dragonița ei, înainte ca Mondragon să apuce să mai distrugă ceva.

„Are dreptate“, își zise Cale în sinea lui. „Să-i porți de grijă unui dragon e o treabă mult mai anevoioasă decât mi-am închipuit. Va trebui s-o rog pe Mayo să mă ajute să-l drez.“

Mayo, prietena lui Cale, se purta cum nu se putea mai frumos cu dragonii, iar dragonița ei, pe nume Bruma, era cea mai ascultătoare și mai bine pregătită din tot satul. Ea cu siguranță l-ar fi ajutat.

Cale se dădu mai aproape de colivia de fier în care își ținea porumbelul mesager și îl scoase de acolo. Pasărea păru să se bucure că avea ocazia să iasă din colivie, să-și mai întindă și ea aripile și să scape de matahala aia de dragon care nu mai stătea locului odată. Cale înmuie pana în călimară și, apucând o bucată de pergament, scrise pe ea câteva cuvinte pentru prietena lui:

Ajută-mă să-l dresesz pe Mondragon!

Făcu sul bucata de pergament și o vârî în punguța de piele pe care porumbelul o avea prinsă de picior. Merse apoi la fereastră, întinse brațele cu pasărea între mâini și-i porunci:

— La castelul lui Mayo!

Porumbelul își umflă pieptul, își desfăcu aripile și-și luă zborul către înaltul cerului, îndreptându-se spre castelul lui Mayo. Cale îl urmări îndepărtându-se și, când nu-l mai putu zări, se întoarse la ale lui. Mondragon căuta în continuare bucățile de mâncare împrăștiate pe podea.

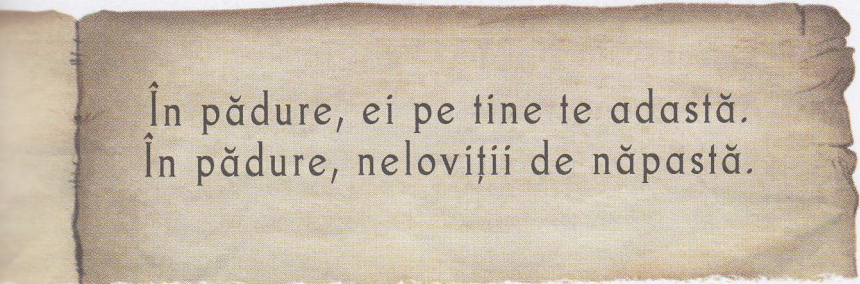
— Ei, lasă c-o să vină Mayo în curând și o să mă ajute să mă descurc cu tine. Sigur știe ea vreo șmecherie de dresură, una care nu dă greș. Între timp, te rog, Mondragon, stai locului odată! Stai și tu aici liniștit, măcar un minut, și cum termin ce am

de făcut, ieșim la plimbare, bine? îl rugă Cale, arătându-i colțul camerei, unde așezase o pernă uriașă, pregătită pentru ca Mondragon să doarmă pe ea.

Mondragon se uită la pernă fără prea mult interes și-și văzu mai departe de căutatul bucăților de mâncare.

„Bine-ar fi să termin cât mai repede“, își făcu băiatul socoteala, străduindu-se să curețe pe jos în mare viteză.

Deodată însă, dând cu mopul pe sub pat, văzu că între așternuturi odihnea cartea aceea plină de taine, șterpelită de Mondragon din castelul primarului Wickenburg, cartea pe nume Rídel. Pe dată, Cale își aduse aminte de câteva dintre cuvintele pe care le citise în paginile ei:

În pădure, ei pe tine te adastă.
În pădure, neloviții de năpastă.